

[Kurt Hansen]

Så sagde hr. Kaj Poulsen endvidere, at denne bevægelse, BOA, som den hedder, omset i bogstavkombinationer, var noget VS-inspireret. Vi er selvfølgelig meget tilfredse med, når vi har muligheder for at inspirere rundt omkring, men jeg kan ikke rigtig forstå, hvordan det faktisk passer sammen med de udtalelser, som socialdemokratiske ordførere og socialdemokratiske ministre ynder at slynge om sig med, og som går på, at VSerne overhovedet ikke har nogen form for indflydelse i dansk fagbevægelse. Jeg vil gøre arbejdsministeren og hr. Kaj Poulsen opmærksom på, at der jo er mange forskellige fagforeninger, arbejdsløshedsudvalg og andre organisationer med. Jeg kan da nævne arbejdsløse magistre, arbejdsløse fra HK, Bog og Papir, Bibliotekarforbundet og Socialrådgiverforeningen. Er det nogle VS-organisationer? Jeg må nok synes, at det dels er at give os lidt for mange roser, dels er det bestemt uacceptabelt for alle disse folk, der er med i disse foreninger, at få sat en VS-etiket på sig. Nej, det drejer sig om, at nogle forskellige mennesker faktisk ser, hvilke overgreb som arbejdsministeren, hans parti og dets regeringspartner får ført igennem eller i hvert fald lægger op til at få ført igennem. Det er det reelle indhold. Det er derfor, arbejdsministeren og hr. Kaj Poulsen på forskellige leder og kanter forsøger at diskutere dette som værende et vældigt anslag. Det er det også, hvis det havde mulighed for at komme igennem, men det har det ikke. De reelle muligheder for at føre anslaget igennem ligger hos arbejdsministeren og hos arbejdsministerens parti og partiet venstre, som er i regering med arbejdsministeren. Det er her, faren reelt ligger. Det er dér, vi skal tage problemerne ved vingebenet.

Grethe Fenger Møller (KF):

Arbejdsministeriet har ledige stillinger, som man ikke kan få besat, bl. a. fordi der stilles et så elementært krav som evnen til at kunne skrive på maskine. Samtidig har vi mere end 200.000 ledige. Man skulle tro, at der var tale om en spøg i en alvorlig sag, men det er der beklageligvis ikke.

Kontorchef Per Kirstein fra arbejdsministeriet fortalte om dette i Berlingske Tidende i går. Han ville forklare den ejendommelige situation med, at sådan er det også mange

steder uden for Danmarks grænser. Der er en uoverensstemmelse mellem de stillinger, der er til rådighed, og de evner og den uddannelse, som de arbejdsledige har. Dette er et meget væsentligt problem, som jeg mener vi bliver nødt til at tage op til seriøs drøftelse. Men kontorchef Kirstein anførte også som en anden væsentlig begrundelse for, at f. eks. arbejdsministeriet ikke kan få arbejdskraft, at mange ledige mangler motivering for at arbejde, og at tilskyndelsen til at søge nyt arbejde efter en ledighedsperiode er blevet mindre. Hvordan kan det da være? Også her har kontorchef Kirstein, der i arbejdsministeriet beskæftiger sig med arbejdsløshedsproblemet, et svar, og jeg tillader mig at citere kontorchef Kirsteins udtalelse fra Berlingske Tidende den 1. marts 1979. Han siger:

»Den fantastiske stigning i levestandard har ændret vor holdning til arbejdet. Vi er blevet mere kræsne og tager ikke ethvert job for enhver pris. Når man mister sit job, vent man i mange tilfælde med at søge et nyt. Desuden ligger understøttelsen så højt, at forskellen mellem løn og understøttelse ofte er for lille til at motivere folk til at arbejde fremfor at gå ledige.«

Det kan naturligvis ikke diskuteres, at det både er rigtigt og rimeligt, at mennesker, der mister deres arbejde, har ret til at få en arbejdsløshedsunderstøttelse, således at de har mulighed for at opretholde deres tilværelse. Men det har dog vel aldrig været meningen, at fordi man ønsker at give de arbejdsløse en rimelig understøttelse, skulle dette resultere i, at forholdet mellem understøttelsens størrelse og lønnen bevirker, at folk mister motiveringen til at søge arbejde eller ligefrem regner ud, at det ikke kan betale sig eller næsten ikke kan betale sig at søge arbejde.

Men denne problemstilling er jo ikke ny. Den har været kendt længe. Den blev yderligere understreget i den rapport, der kom fra det økonomiske råd i november 1978, hvor man direkte beskæftigede sig med dagpengeydernes betydning for lønudviklingen og ledighedens omfang. Det anføres i denne rapport, at det ikke kan udelukkes, at der kan være tale om en vis påvirkning af konkurrenceevnen, beskæftigelsen og den økonomiske vækst, ved at dagpengeydelse rne til en vis grad lægger pres på prisen af arbejdskraft. Den såkaldte dækningsgrad for ydel-